

Naročnina mesečno 25 Din, za inozemstvo 40 Din — nedeljska izdaja celoletna 96 Din, za inozemstvo 120 Din
Uredništvo je v Kopitarjevi ul. 6/III

SLOVENE

Ček račun: Ljubljana št. 10.650 in 10.349 za inzerate; Sarajevo št. 7563, Zagreb št. 39.011, Praga-Dunaj 24.797
Uprava: Kopitarjeva 6, telefon 2992

Telefoni uredništva: dnevna služba 2659 — nočna 2994, 2996 in 2956

Izhaja vsak dan s jutraj, razen ponedeljka in dneva po prazniku

Kaj bo s Francijo

Pariz, 15. julija.

Poročal sem Vam že, da je francoska javnost prepričana, da bodo komunisti jeseni poskusili puč. Stvar ni neverjetna, ker komunisti v resnici nameravajo izrabiti zadrego, v katero je prišla Blumova vlada zaradi svojih socialnih reform, ki se morajo izvesti ali obenem s temeljitim preobratom sedanjega gospodarskega reda in finančnega sistema ali pa so obsojene na neuspeh, ker je kompromis med starim in novim nemogoč. Socialne reforme sedanje vlade načeloma popolnoma odgovarjajo principom pravičnega družabnega reda, ne morejo po obstojati z delno ohranitvijo dosedanjega gospodarskega sistema, ker mora to vesti ali k revoluciji ali pa k vzpostavitvi starine.

Vzpostavitev prejšnjega stanja je malo verjetna, ker desničarske stranke Francije politično nič ne pomenijo. Kompromis med starim in novim bodo morali v kratkem zagovarjati takozvani radikalni socialisti, to je Herriotova levičarska meščanska stranka, ki je prevzela vlogo žirondistov in ki more le težko iti z Blumom oziroma s socialnimi demokrati, še manj s komunisti, saj zastopa ta stranka srednjega človeka, boljšega kmeta in obrtnika, ki niso za socialistično gospodarstvo, ampak so odločno individualistično usmerjeni. Tudi večino bi ti elementi utegnili imeti. Toda stara stvar je, da kmet, obrtnik in nesocialistični intelektualci, naj bo še tako levičar, nimajo udarne sile. Zato utegne Herriotova stranka, prav tako kot svojčas žirondisti, biti ali absorbirana od ljudske fronte ali pa s silo vržena v stran, če bo skušala plavati po sredi med dvema nasprotjema.

Ostanejo torej samo še socialni demokrati in komunisti in je vprašanje, katera teh strank bo prevladala med delavstvom, ki je edini udaren element v političnem in socialnem življenju. Izgledi socialne demokracije ne bi bili slabi, toda komunistični vodje imajo izvrstno orožje v svoji taktiki, ki prekaša taktiko vseh drugih strank. Od tega, kdo bo taktično svojega nasprotnika nadvladal, je odvisno, ali bomo imeli v Franciji socialno revolucijo, ki bo skušala kapitalistični družabni red počasi in postopoma demonstrirati, ali socialno revolucijo, za katero komunisti kljub svoji taktični previdnosti odkrito streme, se pa skušajo obvarovati nepopularnosti s tem, da poudarjajo, da je njihova politika popolnoma francoska, ne pa odvisna od Moskve...

Kar se tiče smernic komunistične stranke, je treba samo pomisliti, kaj so francoski komunisti govorili na svojem kongresu v Parizu, ki je bil 11. t. m. zaključen. Generalni tajnik te stranke, poslanec Thorez, je v svojem govoru dejal, da komunisti ne bodo nikoli dopustili, da bi vlada rabila proti stavkajočemu delavstvu silo, kakor je to namignil notranji minister Salengro, zakaj silo bomo rabili, je dejal Thorez, samo proti kapitalizmu, in podjetnikom. Nato je označil kot glavni cilj francoskih komunistov, da se ustvari sodelovanje med delavstvom, kmeti in srednjim stanom, obenem je pa treba pridobivati posebno ženske, ki so, kakor kaže izkušnja povsod, najbolj navdušene borkinje za komunizem. Ura revolucije, pa je dejal Thorez, še ni odbila. Mi moramo zaenkrat delati v etapah in v sporazumu z ostalimi strankami ljudske fronte. Delavstvo je svojo voljo že uveljavilo, je dejal komunistični vodja. Zdaj se bomo zavzeli za hlapec in za malega ter srednjega kmeta. Revolucije ni mogoče napraviti na komando. Nič ne ve, kdaj bo prišla, tudi mi ne. Na vsak način bo prišla, če bodo za to dani vsi pogoji. Končno je zatrdil, da francoski komunisti ne iščejo svojih gesel v Moskvi in da ne trpijo inozemskega vmešavanja v notranje francoske politične razmere. Seveda, je rekel, obdobjemo sovjetsko Rusijo in z njo vseskozi sočustvujemo...

Vlada pa se je začela sedaj energično lotiti pomirjenja v smislu izjave notranjega ministra Salengro. V popolnem sporazumu s socialno-demokratsko strokovno zvezo, je izdala oklice na delavstvo, v kolikor še štrajka, naj zapusti zasedene tovarne, in ker ta poziv dozdaj ni še našel odmeva, je vlada pozvala na pomoč obojeno silo. Zaenkrat se ta sila omejuje na to, da je sodnija začela obsojati delavce, ki so zasedli nekatere tovarne zaradi »kršitve stanovaljske pravice«, na denarne globe, in pošiljati nadnje eksekutorje. Samo v Alžiru je prišlo do nastopa vojaške sile, ki je nekaj delavcev ranila; so pa ti delavci Arabci, napram katerim je obzirnost manjša. Kmalu se bo pokazalo, ali bodo ta sredstva kaj izdala ali ne; največ je odvisno od tega, ali bo čut za disciplino, ki jo strokovna zveza od delavcev članov zahteva, tako močan, da se bodo vendarle uklonili pozivu, naj nadaljuje borbo za svoje pravice, kolikor je še potrebna, na zakonit način ali pa naj »približujejo tisti trenutke, o katerem je tovariš Thorez dejal, da ga ni mogoče ustvariti na komando, ampak pripravljati...

Kaj pravijo na to elementi, ki ne soglašajo ne z reakcijo ne z revolucijo? Samo po sebi umevno so v velikih skrbih za ljubljeno domovino. Kar se tiče katolikov, ki so zvesto udani Cerkvi, so zavzeli stališče, ki je v sedanjem momentu edino pravilno in katero so jim priporočili škofje s kardinalom Verdierom na čelu. Tega kardinalovega poziva (ki smo ga že objavili — O. u.) ni samó takoj pohvalil »Osservatore Romano«, ampak ga je pred nekaj dnevi z najlaskavejšimi besedami odobrili papež Pij XI. sam v pismu, ki ga je narekoval državnemu tajniku, kardinalu Pacelliju na naslov svojega ljubljene sina, patriškega nadškofa. Nadškof je priporočal katolikom, da se naj, kolikor pripadajo delavskemu stanu, zberejo vsi v krščanski strokovni zvezi, da naj podpirajo socialne reforme vlade, naj bodo še tako temeljite, če so v skladu s pravico, s socialnimi okrožnicami papežev in v resnici nujno potrebo ustanovitve novega socialnega reda, da pa naj seveda odklanjajo vsako brezbožstvo. S tem je odvzel vsak upravičen povod onim, ki so hoteli akcijo Ljudske fronte izrabiti v kulturni boj zoper Cerkev. Sicer Ljudska fronta sama odklanja tak boj in komunisti sami so izdali geslo, da naj se vera pusti popolnoma

Atentat na kralja Anglije

Atentatorja so podrli, predno je mogel streljati

London, 16. julija AA. Reuter. Pri izročitvi zastave gardnemu polku v Hydeparku je kralj Edvard VIII. imel govor, v katerem je med drugim izjavil:

Cloveštvo glasno tirja mir. Kar se tiče vas, boste v dobi miru imeli iste dolžnosti in boste opravljali podobno plemenito službo, kakor tisti, ki so se nekoč odlikovali na bojnih poljih. Samo nekaj jih je med vami, ki so s svojimi tovariši med svetovno vojno pred 20 leti doživeli vse njene strahote. Iz vsega srca želimo, naj bi naše pokolenje ne bilo več poklicano, da doživi tako strahotne dni.

Po ceremoniji izročitve zastave gardnemu polku s strani kralja Edvarda VIII. se je pripetil incident. Neko osebo, ki se je prišla skozi gosto množico, so prišli na policijsko upravo, kjer so jo obdržali. Na kraju, kjer so osebo aretirali, so našli revolver. Očitno pravi, da je neka oseba vrгла v smeri kraljevega konja neki predmet. Predmet se je dotaknil samo desnega konjskega boka. V tem hipu je kazalo, kakor da hoče kralj stopiti s konja, vendar pa je nadaljeval pot. Kasneje so ugotovili, da kraljevi konj ni dobil nobenega udarca s kakšnim predmetom, ki bi ga bili vrgli iz množice. Neka ženska, ki se je nahajala v množici, pripoveduje, da se je neka oseba iz množice prerivala z revolverjem v roki do prvih vrst. Neki redar in ta ženska sta ga nato razorožila. Pri tej priliki je padel revolver na tla. Vse to se je zgodilo v hipu in red sploh ni bil oviran.

Havas objavila telepodrobnosti o incidentu, ki se je odigral med izročitvijo zastave gardnemu polku s strani kralja Edvarda. Po končanem obredu v Hydeparku je neka oseba stopila iz množice okrog warringtonskega slavaloka. Ni se znano, kaj se je nato zgodilo, vendar je v tem trenutku padel revolver na tla, med kraljem in četami. Eno osebo so takoj aretirali in jo spravili v policijsko stražnico v Hydeparku. Oddan ni bil noben strel. V revolverju so bili štiri strelci. Neka londonska časopisna agencija je napravila fotografijo eno minuto po tem incidentu. Slika kaže, kako prijemajo trije redarji neko osebo nekoliko metrov od železne ograje parka. Napadalec se niso identifikirali. Bil je brez klobuka in je slabo oblečen.

Neka dama, ki se je nahajala par metrov od kraja, kjer se je zgodil incident med današnjo iz-

ročitvijo zastave gardnemu polku s strani angleškega kralja pripoveduje tole: Neka oseba z revolverjem v roki je predrli policijski kordon in se napotila proti kralju. Po izjavi tega očividca, gre najverjetneje za nekoga, ki je napadalca takoj zgrabil za roko, nakar mu je padel revolver iz roke. Napadalec so takoj aretirali. Kralja Edvarda je spremljal yorški vojvoda.

Nemška agencija DNB piše: Incident, ki se je pripetil med današnjo svečano izročitvijo zastave gardnemu polku v Hydeparku s strani kralja Edvarda, se je odigral takole:

Neka oseba blizu 40 let, je predrli policijski kordon in hotela vreči neki predmet proti kralju. Napadalec pa je, kakor pravijo očividci, ustavila neka dama in ga zgrabila za roko. Pri tem je padel napadalec revolver na tla. Po poročilu drugih očividcev pa je napadalec vrgl revolver proti kraljevemu konju. Kralj Edvard je navzlic temu nadaljeval svojo pot, ne da bi se za dogodek zmenil. Drugi očividci pravijo, da je neki policijski oficir takoj skočil s konja, in zgrabil napadalec, nakar so ga takoj izročili v bližnjo policijsko stražnico. Nadaljni program svečanosti je potekel brez vsakega incidenta.

Napadalec bo obtožen radi zločina proti državi in je angleški državljan.

Danes popoldne so na sreskem sodišču zaslišali Georgea Andrewa Mahona, ki so ga prijeli v Hydeparku pod sumom, da je hotel izvršiti atentat na kralja Edvarda VIII. Občinstvo je bilo to pot izključeno, čeprav je po angleškem zakonu zasliševanje praviloma javno, v kolikor pristojni sodnik ne odredi kaj drugega. Ze na potu na sodišče je George Andrew Mahon izjavil policijskim uradnikom, ki so ga spremljali, da ni nameraval izvršiti atentata na Nj. Vel. kralja. Trdil je, da je hotel s strelom v zrak protestirati proti krivici, ki so mu jo po njegovem mnenju storili. Mahon trdi, da je hotel v prvi vrsti protestirati proti notranjemu ministru Johnu Simonu, ki ga ni hotel sprejeti, čeprav je bil prosil najprvo s pismom, nato pa po telefonu.

Ko so ga privedli na sresko sodišče, je Mahon najprvo vprašal, ali je kralj ranjen. Ko so začeli zasliševati prvo prič, policijskega nadzornika, ki je Mahona prijel, je aretiranec začel močno drhteti. Na sodišču so med drugim ugotovili, da je našla policija pri Mahonu en revolver s štirimi strelci, dva rezervna nabojnika za revolversko municijo, eno prazno kuverto za pisma, dopisnico s sliko kralja Edvarda in eno številko današnjega »Daily Telegrapha«.

Čudne vesti iz Džibutija:

Graziani v boju ubit?

Ras Imru obkolil Addis Abebo

Težki boji v abesinski prestolici

Železnica in cesta v Desje razdejana

Tudi v Parizu...

Džibuti 16. julija. b. Dopisnik Hearstovega tiska poroča, da abesinski vojniki v zapadni Abesiniji napredujejo proti Addis Abebi. Po drugi verziji, ki jo dopisnik še ni mogel kontrolirati, pa je menda že prišlo do abesinskega napada na Addis Abebo in je bil v borbi, ki se je razvila med Abesinci in italijansko posadko v Addis Abebi, ranjen tudi podkralj Abesinije maršal Graziani. Po vesti, ki je prišla naknadno, je baj general Graziani tudi izgubil življenje. Dalje se poroča, da je neki italijanski oddelek, ki je napredoval v področju Volega, naletel na močne abesinske čete ter se po velikih izgubah moral umakniti nazaj. Abesinci so po isti vesti napadli tudi Harar, kjer so Italijani neposredno pred napadom postrelili iz neznanega vzroka nad 300 abesinskih državljanov.

V Londonu potrjujejo...

London, 16. julija. b. Snoti so prispel semkaj alarmantne vesti, po katerih se je rasu Imru posrečilo reorganizirati abesinsko armado, ki sedaj napreduje proti Addis Abebi. Ker so v zadnjih dneh Lah poslali močnejše oddelke iz abesinske prestolice na železniško progo Addis Abeba-Džibuti, ki so jo Abesinci pričeli hudo ogrožati, je v prestolici ostalo le malo Italijanov. Ras Imru je, obveščen po svojih volnuni, uporabil to priliko in napadel mesto. Večji del italijanske posadke je ubite, maršal Graziani pa je bil ranjen. Po drugi verziji pa ras Imru s svojo reorganizirano armado šele koraka proti Addis Abebi.

Pariz, 16. julija. b. Po najnovejših vesteh iz Džibutija se potrjuje, da je v italijanskih krogih zavladala velika skrb za varnost italijanske posadke v bivši abesinski prestolici. Tu prav nič ne prikrivajo dejstva, da je Addis Abeba odrezana od ostalega sveta že od 6. julija in da so razen radija vse ostale prometne, telefonske in brzojavne zveze popolnoma odpovedale. Železniška proga od Addis Abebe do Diredave je resno ogrožena. Pa tudi ostali del proge iz Džibutija do Diredave je na raznih mestih pretrgan po abesinskih nerednih tolpah, ki so priče v zadnjih dneh resno nastopati. Cesarstva pot, ki združuje Addis Abebo z Desjem, je na najbolj nevarnih mestih dvignjena v zrak, na drugih delih pa je poškodovana od dežja in od hudournikov, ki so pot na nekaterih mestih popolnoma izpodjedli. Iz merodajnih krogov, ki so zelo blizu železniški upravi proge Džibuti-Addis Abeba, se čuje, da je imela italijanska posadka v Addis Abebi najnujnejših življenjskih potrebščin samo za tri tedne. Devet dni je minilo od tega, ko je prispel zadnji vlak iz Džibutija do Addis Abebe. Od tedaj Abesinci stalno kvirajo progo, tako, da je vsak promet nemogoč. Tudi avtomobilska cesta, ki veže Addis Abebo z Eritrejo, je popolnoma uničena deloma od abesinskih nerednih čet, deloma pa od hudega deževja. Edino letala se še borijo, da vzdržujejo vsaj deloma zvezo med posameznimi vojaškimi postojankami, vendar pa je tudi njim premet skoraj popolnoma onemogočen kajti letališča so se spremenila v blatna jezera in so neuporabna tako za spuščanje, kakor tudi za vzlet.

V Rimu pa zanikajo

Rim, 16. julija. AA. Havas poroča: Uradno se izjavlja, da ni bila sprejeta iz Vzhodne Afrike nobena brzojavka, ki bi opravičila vero v vesti iz inozemstva, da je bil Harar napaden in da je bil maršal Graziani ubit ali težko ranjen.

Vojaško sodišče deluje

Addis Abeba, 16. julija. b. Poročajo, da je pred dnevi prvič pričelo delati izredno sodišče v bivši abesinski prestolici. Vodila se je prav kratka razprava proti Abesincem in sicer na glavnem trgu sredi mesta. Zbralo se je okrog tisoč oseb, ki so v smrtni tišini spremljali potek razprave, ki je trajal tri in pol ure. Trije Abesinci so bili obsojeni na smrt, četrtega pa je sodišče spoznalo kot nedolžnega in ga je pod nadzorstvom spustilo na svobodo. Italijansko sodišče pravi, da so vsi trije priznali, da so v resnici tihočapili orožje v Abesinijo, da bi njihovi sonarodnjaki nadaljevali borbo proti Italijanom. Predsednik sodišča je bil neki italijanski general, ki je svojčas že služil pod poveljstvom generala Grazianija v Libiji. Ob proglasitvi smrtnih kazni nad tremi Abesinci, ki so zakrivil tihočapstvo orožja, je dejal sledeče: »Dolše smo z vami postopali blago, toda odlej naprej ne bomo poznali nobene milosti več.«

Lokarnske konference ne bo

London, 16. julija. c. Angleška vlada je imela dopoldne izredno sejo, na kateri se je razpravljalo o zahtevi francoske vlade, da se mora lokarnska konferenca vključiti vsemu vršiti dne 20. julija. Vlada se temu stališču ni mogla pridružiti in meni, da se naj med Belgijo, Francijo in Anglijo izvrši posebna izmena listin, ki naj ponove medsebojne obveze v smislu lokarnske pogodbe.

Mussolinijeva konferenca

6 velesil, Belgija in - morda Mala zveza

London, 16. julija. TG. »Daily Herald«, glasilo delavske stranke, javlja iz Rima, da pripravljata Mussolini novo veliko mednarodno konferenco, na katero hoče povabiti 6 evropskih velesil, to je Anglijo, Nemčijo, Francijo, Rusijo, Poljsko in Italijo ter tudi še Belgijo, ki vživa ugled »moralne velesile«. Postavilo se je tudi vprašanje, če naj bi bila Mala zveza kot politična enota k tej konferenci povabljena kot neka 7. velesila. Mussolini se še ni odločil, toda zdi se, da bi ugodil francoski želji, da Mala zveza tudi povabi na konferenco. Mussolinijeva konferenca bi imela naslednji dnevni red:

1. Razpravljala bi o vseh obstoječih spornih točkah v Evropi ter jih skušala rešiti na podlagi direktnih stikov in vsestranskih popuščanj, kot se je zadnje čase to še v več primerih prakticiralo.

2. Pripravila bi vse potrebno za povratek Nemčije nazaj v družino Zveze narodov.

pri miru — seveda je to pri njih le taktika. Kljub temu gotovo ni brez vrednosti, če se francoska duhovščina prizadeva, da ne stori ničesar, kar bi moglo tudi samo na videz potrditi sum, kakor da jo vera veže z reakcijo, in če kardinal naroča, naj katoliki tudi pozitivno doprinesejo svoj delež k pravični preuredbi človeške družbe v smislu starodavnega krščanskega socializma.

Kar pa ne prinese prihodnosti, to je v božjih rokah. Ni izključeno, da ne bo dala prav črnogledom.

Mussolini: Razorožitev ni mogoča

Rim, 16. julija. c. Mussolini je danes sprejel znanega časnikarja Amerikanca Knickerbockerja. Mussolini mu je rekel, da sedaj vojna med Italijo in Anglijo ni več mogoča. Vojna med tema dvema državama ne pride več v poštev. Sedaj se bo fašistična vlada vrnila k obvezam, ki jih ima v evropski politiki. Glede lokarnske konference je rekel, da bi morale vse velesile sodelovati na tej konferenci. Razorožitev danes ni mogoča, temveč je možno govoriti samo o omejitvi oboroževanja. Potrebna je reforma Zveze narodov in Italija bo pri tem sodelovala, ker hoče, da naj vlada na svetu mir, varnost in enakost med vsemi narodi.

Rumeni ljudje

Naglo se menjajoče azijsko razpoloženje korenini v notranjosti. Ni jim za življenje. Gotovo, da ga ljubijo, a smrt je zanje navaden dogodek. Slovo, ne ločitev za večno. V tem ravnodušju je nekaj čudovito neumrjočega. Dežela je namuzana ko Kitajec, ki ga nihče ne razume. Nikjer ljudje prirode ne občutijo tako, ko tam doli:

»Dnevno delo solca je končano, pogreza se. Ne v morje, ne za gore, na planjavi umre. Ni to puščava, ne poljana, je Mandžurija, ki se popisati ne da. Kakor godba, ki izzveneja, kakor menihi, ki v slutnji sklepajo roke...«

Smehljaj tam doli je nad našim pojmovanjem. Je oblika, ki skriva vse drugo, plemenitost in surovost. Zgodovina uči, da se vsakdo, ki se naseli med Kitajci, pokitajči. Mongoli, Malajci, celo Arabci in Židje so se pretopili. Današnji svet — s tehniko — gre mimo tega. Japonci je izučila Daljnega Vzhoda zgodovina. Navzeli so se kitajskih asketskih zagrab. Japonci hočejo ostati Japonci, vladarji, takšno je njihovo politično pojmovanje. Ni to krvno, ne plemensko vprašanje, to je narodna zavest. Kitajci so zamišljeni, sanjavi, Japonci stvarni, zavedni in odločni. Ta razlika ni narejena, je utemeljena. Splošno mnenje, da je rumeno enako rumenemu, je docela napačno. Bliže je Kitajcu Grk, ko Japoncu!

Japonsko in kitajsko prebivalstvo živi med seboj ločeno. Japonska propaganda previdno skrbi, da medsebojne ženitve ne postanejo problem. Le pri uglednih se primeri, da Japonec vzame Kitajko. Slučajno, ali pa je globljega nagiba. Z Japoncem omožena Kitajka je osamljena. Njen svet brezbrežna je planjava, moževa pa bodočnost nad njo.

Trik z vrvjo

Morda je ni čarovnije, o kateri bi se več govorilo, kakor o znanem indijskem triku z vrvjo. Mene samega so kar obsipavali z vprašanji o tem triku. Tega pa ni. Porodil se je samo v kaki domišljiji in se razvijal v milijonih drugih domišljij.

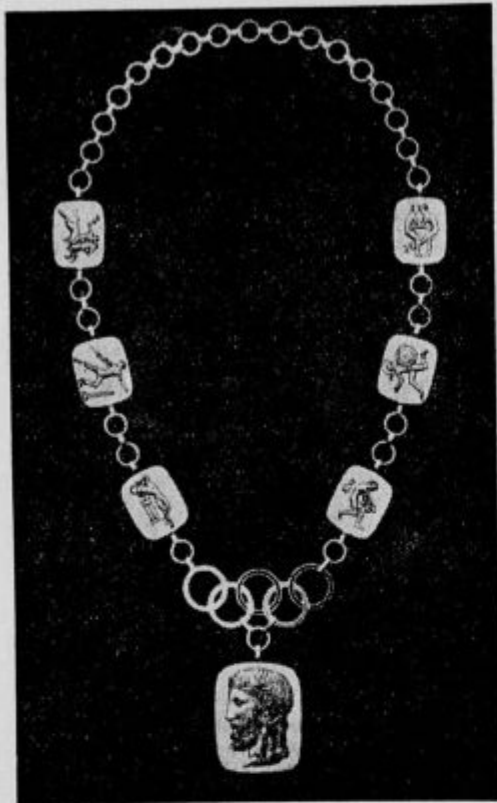
Povest namreč pripoveduje, da vrže mojstrski jogi zvito vrv v zrak, ki se postavi trdno pokonci. Pa pride deček in spleza do vrha. Mož zahteva, da deček spleza nazaj dol, ker pa tega noče, gre jogi za njim z golim nožem, da bi se maščeval. Približa se mu. Nož se v soncu zasveti in deček izgine. Mož se nato spusti na zemljo in počasi obriše kri, ki kaplja z noža, potem pa zvije vrv in jo spravi. Dečka ni več nazaj.

To je razlaganje trika z vrvjo, ki pa ni dogan. Največji indijski list v Calcutti je namreč najel moža, ki je 14 let poizvedoval o resničnosti tega trika. Uspeh njegovega poizvedovanja je bil negativen.

Resničen pa je trik z drevesom mango, in malo čarovnij je tako varljivih kakor ta. To sem dvakrat videl, a ji nisem mogel priti do dna. Prvikrat sem jo videl v Bombayju v tako zvanih »Hudičevih hišah«.

Čarovnik, kakor po navadi v razdrpanih cunjah (ti nikdar nimajo dostojne obleke), je prikoratil s kepo blata v svoji roki. »Zraslo bo drevo,« je naznanil.

»Položi seme v to blato in hitro bo zraslo drevo, ako daš eno rupijo.« Vrgel sem seme noter.

Uradna verižica za funkcionarje Mednarodnega olimpijskega organizacijskega odbora je takale. Nosili jo bodo sedaj prvič pri olimpijskih igrah v Berlinu.

UMETNOST

Kdor ne pozna kitajske pokrajine, ne razume kitajske umetnosti. Simbolična je. Živo je hribovje, ko da hoče v nebo. Razklana skala ni estetski motiv, je lina v vesoljstvo. Masivna vaza je ko človek brez duše. Njen smisel ni obstoj, le oblika od početka. Razpoke na vazi so zareze usode, zapone, ki jih okupaj drže, so izraz volje. Umetnost pa je nad obliko, in vidi se. Minljivost veže z neminljivostjo, s šumenjem vesolja. Kitajska umetnost je pač ozarjanje vsakdanjosti, prirode, celo domišljije.

RUMENO, RUMENO...

Z neba se drobi rumeni prah. Poedini rikši režejo sled v rumeno cesto. Na oglih se stiskajo berači, ki grizejo rumeni prah. Drugi ljudje so se umaknili v hiše. Rusinja in krznu hiti po cesti. Misli na čebuljate zvonike, ki so zdaj pod snegom tam daleč, kamor več ne sme. Vsaki dan srečavaš takšne ljudi. S seboj nosi lične zavitke — spomin na božične lučke — za otroke, ki so rojeni na tujem.

Japonske igrače, igrače za osvobodilce: majhni tanki, topovi, bombe, podmornice, strojnice. Japonske uspanke: radio, telefon. Spomenik padlim: svinčenka, silno povečana, ki ne spominja na mrtve, spominja na morjenje. Razstava za mladež: bombna letala, statistike, zemljevidi, lazareti. Na odru uniformirana ženska podrobno razlaga otrokom: »— — — da ne poginete ko miši.« Poslušajo in doživljajo. Ob izhodu dobe sladkarije, dobe propagandne letake, da z njimi okrase gole stene doma. Nanje so Japonci položili čustva in mišljenje japonskega ljudstva. Ledeno rogovje pod modro in belo barvo, kot smehljaj rumenih ljudi...

Svojo kepo blata je položil na pesek. In res, brsti so pognale, listi so se začeli razvijati, veje rasti, in bilo je drevo. Rasko je in rasko neprenehoma. Resnični listi, resnične veje. Odtrgal sem list in ga potipal. Potipal sem vejo. Ko pa je drevo zrasko približno 8 čevljev, je izginilo za vedno.

Ob drugi priložnosti v Agri je 12 leten deček napravil čarovnijo z drevesom mango na kamenitih tleh hotela »Cecil«. Gledalcem je bilo dovoljeno, da so potipali liste in veje. Kar strmeli so, ko so videli, ki je drevo, kakor se je videlo, rasko iz kamenitih tal.

Domračini se navadno smejejo, če omeniš trik z drevesom. Zanje je to nekaj čisto navadnega, tuju pa tega nočejo razložiti.

Indija je čuden svet.

(T. K.)

»SLOVENE« pred 60 leti:

V torek, 18. julija 1876.

POLITIČNI PREGLED.

Z Dunaja. O razgovorih avstrijskega in ruskega cesarja so se poslala zdaj poročila drugim velikim oblastim. — Dne 18. t. m. se bo podal cesar v Solnohrad, kamor ima priti 19. t. m. pruski cesar Viljem, da se snideta.

V hrvaškem zboru je odgovoril ban na interpelacijo Mankančev zaradi obsednega stanu, rekoč, da bi se oznanil le, ako bi se Hrvaška ravnala po mislih in namenih »nekterih ljudi«.

RAZNE REČI.

— Tržaški list »Edinost« je bil 18. t. m. v prvo konfisciran.

— Vse za vero, cesarja in domovino. Da tega ni iznašla šele avstrijska pravna stran, kakor nekteri trdijo, priča nam to, da je srbski knez Milan, predno je šel na vojsko, vzel v roke zastavo z napisom: »Za vero, kneza in domovino.« Tako so poročali tudi liberalni listi.

— Posojilnicam na Koroškem se je začela huda goditi. Finančni minister tirja iz njih tolike dače, da bodo te požrle vse, kar se je do zdaj prigrisodarilo in prihranilo kot rezervni sklad ali fond. Posojilnica v Wolfsbergu na pr. ima 4900 gld. v rezervnem fondu, a minister je predpisal davka 6671 gld. Na tak način morajo vse posojilnice zaporedom in v kratkem vničene biti.

Gospod zdravnik, grozno sem obupana. Kardakoli se pogledam v ogledalo, opažam, da sem starejša. Kaj mi svetujete učinkovitega zoper to?

»Edino to, da se v zrcalu več ne ogledujete!«

Profesor učence: »No, povej, zakaj je morje tako globoko?«

Učenec (po kratkem premišljevanju): »Ker je toliko vode, pa je zemljo čisto skup stisnilo!«

Odvetnik, ki zastopa moža v pravdi za ločitev zakona:

»Predlagam, da sodišče prisodi možu avtomobil, ženi pa pa otroke!«

Odvetnik, ki zastopa ženo:

»Jaz pa sem nasprotno od žene pooblaščen predlagati, da se prisodijo otroci možu, ženi pa — avtomobil.«

Grob Krištofa Kolumba Zgodovinska pomoč

Kakor še zdaj ni dognano, kje se je Krištof Kolumb prav za prav rodil, tako tudi še ne vemo natančno, kje je njegov grob. Se zmeraj zdvajajo tuje, ki prihajajo na San Domingo občudovat prirodne lepote tega otoka, ali počivajo v tistem grobu v stolnici tega mesta zares kosti Krištofa Kolumba. Pravijo namreč, da so Kolumbovo truplo odnesli Španci pred 140 leti na otok Kuba.

Nedavno je neki zgodovinar s San Dominga zbral precej zanesljivih podatkov o tej zadevi. Pravi, da so do leta 1877 verjeli Dominiganci in ostali

Calvo Sotelo umorjen. — Predsednik španske renovacijske stranke in vodja vseh protirepublikanskih in protimarksističnih strank v Španiji, Calvo Sotelo, je bil v Madridu umorjen.

svet, da so Španci leta 1795 odpeljali ostanke trupla Krištofa Kolumba na Kubo. Prevoz trupla so res izvršili in sicer po določbah, ki so jih Španci in Francozi sklenili v Bazlu in po katerih so Španci prepustili del San Dominga Francozom. Truplo Krištofa Kolumba je bilo od l. 1536 pokopano v glavni kapelici stolnice na San Domingu, kamor je prišlo iz Španije in ki ga je tja poslala dona Maria de Toledo, žena Kolumbovega sina Diega Kolumba. — Ko so l. 1795 Španci odhajali s San Dominga, so sklenili, da vzamejo Kolumbovo truplo s seboj. Dne 20. decembra 1795 so zato Španci odprli obokan prostor, ki je bil v prezbitariji katedrale in ki je meril 1 kvadratni meter. Tu so našli več svinčenih tabel, ki so bile po 12 col dolge in pa človeške kosti, ki so mislili o njih, da so Kolumbove, čeprav ni bilo nikjer njegovega imena. Te ostanke človeškega trupla so slovesno prepeljali v Havano in ves svet je verjel, da je bilo to truplo Krištofa Kolumba. Sele čez 82 let, 10. sept. 1877, ko so popravljali sandominško stolnico, so slučajno odkrili, da ni Kolumbovega trupla nikoli nihče odpeljal s San Dominga in da je bilo tisto okostje truplo Kolumbovega sina Diega.

Na desni strani prezbitarija so zraven prostora, ki so ga bili izpraznili Španci, našli drug obokan prostor, kjer je bila svinčena skrinja z napisi o Krištofu Kolumbu.

Na pokrovu je bilo »D. de la A.«, na levi strani je bila črka »C« in na desni »A«. To pomeni: »Descubridor de la America« (najditelj Amerike) in »Colon« (Columbus). Ko so odprli pokrov, so našli na njegovi notranji strani napis »Esdo Varon Dn. Cristobal Colon« (Ta mož je Krištof Kolumb). V skrinji, kjer so bile človeške kosti, so dobili tudi še srebrno ploščo, ki je imela na obeh straneh razložen napis: »Christopher Columbus Des.«, oziroma: »D. Cristobal Colon«. Tako so pojasnili zgodovinsko pomoto in nihče ne more več reči, da v cerkvi San Domingo ne bi bil pokopan Krištof Kolumb.

V mesečini Vpliv luninih žarkov

Doslej smo bili prepričani, da je naša stara luna mrtvo nebesno telo, ki nima ne ozračja ne svoje luči. In zares je mesečina le izposojena sončna svetloba, le da ni tako močna. Mesečina je 465.000 krat slabjša ko sončna luč. Znameniti francoski prirodoslovec abbé Moreux z zvezdarne v Bourgesu je prvi dognal, da ima mesec tudi svojo svetlobo. Znanstvenik Leon Mercier tudi izjavlja po več letih preiskavanja, da ima luna resnično svoje lastne žarke. Tako pravi: Marmorne plošče, ki sem jih od l. 1920 dalje opazoval, ki so bile izpostavljene mesečini, so se jako spremenile, bile so ko razjedene. Tkanine so se poškodovale, a take pod stekleno ploščo so ostale nespremenjene. — Predmete, kot marmor, steklo, tkanine —

so v mesečnih nočeh postavili pod lunine žarke, podnevi pa so jih dali v temen prostor, kjer so jih poleg tega še zagnili. Te predmete so lunini žarki spremenili.

Hiše, ki imajo zunaj marmorne okraske, obkladke, se v mesečini poškodujejo, ker jih mesečina razjeda. Svila, umetna svila in volna izgubijo v mesečini polagoma svoje barve in obledijo. — Razna semena, ki so bila v kovinskih posodah in jih je več mesecev obsevala mesečina in so bila v dneh prvega kraja posejana, so prej vzklila ko semena, ki niso bila v teh posodah. Torej se človek odslej ne bo bal le vpliva sončnih žarkov, marveč bo moral paziti tudi na mesečino!

Kaj se je zgodilo človeku, ki je zadel 80.000 dolarjev

Kapitan Tommaso Aquinaldo je nekoč slučajno kupil na cesti srečko, ki je kmalu pozabil nanjo. A ko je imel drugi dan nekaj opravkov v neki banki, se je spomnil svoje srečke, ki jo je imel v čepici in je presenečen zagledal svojo številko. Kako se je začudil, videč, da je zadel 80.000 zlatih pezet ali 80.000 dolarjev! Zdelo se mu je, da se mu sanja in ko je imel kmalu svehjen bankovcev v rokah, ni vedel od same sreče, kaj in kako bi. Njegova otroka Hektor in Terezita sta bila še bolj iz sebe. Vsi trije so si lepo razdelili milijonski dobiček. Seveda so proslavili to izredno srečo in se gostili po mestu, kolikor se le mogli.

ZELO SEM VDAN VAŠI DEŽELI

Oče in sin sta se precej nalezla alkoholnih dobrin, tako da sta se ustavila pred nekim spomenikom in je oče imel navdušen govor na občinstvo. Vzkliknil je: »Zelo sem vdan vaši deželi, ki je najlepša, kar jih poznam in ki mi ni bilo še nikjer tako dobro kot pri vas. Želim, da bi bilo vam vsem dobro in lepo! Nate — ujemite!« In izvlekel je šop bankovcev iz žepa in jih razmetaval med množico. Zavrelo je med ljudmi, ki so se začeli puliti za bankovce, nastala je gnječa in zmeda in hrušč in trušč.

Kapitan bi bil bržkone razmetal ves svoj delež, če bi ne bil prišel stražnik, ki je njega in sina s silo odvedel na stražnico. Ubogo Terezito pa je policijski častnik, ki je prej privedel stražnika, odvedel na ladjo.

100 PEZET KAZNI

Ko sta se drugo jutro oče in sin zbudila v ječi, sta se le malo spominjala včerajšnjih dogodkov. A kmalu se jima je osvežil spomin, ko jima je oni

Če hočete vedeti

V želodcu nekega kita so našli več ko 1000 kg slanikov.

Dosti več ljudi se preživlja z ribami kot z mesom drugih živali.

mladi policijski častnik naložil po 100 pezet kazni in ju še pošteno oštel. Kapitan Aquinaldo je preštel ostanek deleža od srečke in ko je videl, da ima še zmeraj velikansko premoženje, se je tako razveselil, da je povabil častnika na krov svoje ladje. Ostal je ondi, kolikor časa je mogel in se jako sprijaznil s Terezito.

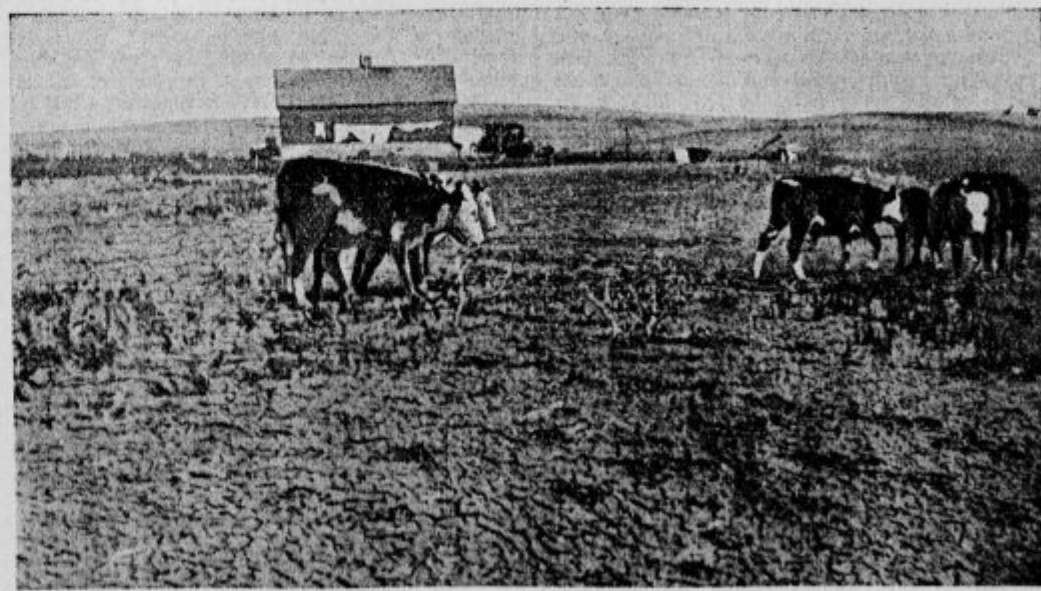
Ko je parnik odhajal s Kube, ni bilo nič več Terezite na njem. Na obali je ostala poleg mladega častnika — svojega soproga.

»Praviš, kako morem razločiti svoja dva dvojčka? Enostavno tako, da jima velim šteti.«

»Seveda...«

»Seveda, Janezek zna šteti že do 900, Jožek pa le do 870!«

Strahotna suša v Združenih ameriških državah. — Strašna vročina, ki pritiska na ameriške Združene države, je povzročila, da so črede goveje živine brez krme in poginjajo od lakote in žeje. Farmarji so svoje črede, ki so še ostale žive, segnali iz ogroženih pokrajin in so jih dali večinoma v klavnice, da dobijo vsaj nekaj od njih.

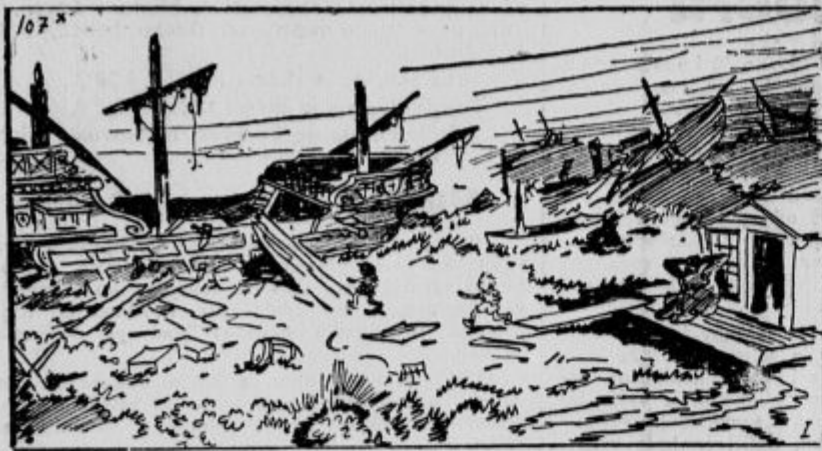

Ponočna slavnost na grobišču Douaumont, kjer počiva 40.000 padlih vojakov. Vsak vojak se je postavil h grobu padlega in ko je rog francoske armade zatrobil »Konec ognja!« je prevzeta množica prisegla, da bo z vsemi silami delovala za mir. To se je zgodilo zdaj, ob 20 letnici spomina na krvavo boje pri Verdunu.

Tinček in Tonček kot detektiva

106.

Lov za zakladi

Ko se je gorila prepirčala, da nima pred seboj predpotopne pošasti, ampak trup napol razbite ladje, se je pomirila. Vrgla je kol od sebe in se udobno zleknila na praž splava.

Tinček pa je medtem opazil ladjo, ki je prav posebno vzbudila njegovo pozornost.

»Poglej,« je rekel Tončku, »to je ladja španskih morskikh razbojnikov. Pojdiva vanjo! V njej je gotovo vse polno naropanih dragocenosti.«

Tonček si tega ni pustil dvakrat reči. Zvesto je sledil prijatelju, čeprav mu je bilo nekam tesno pri srcu.

Ko sta zlezla na krov skrivnostne ladje, se je njunim očem nudil nič kaj prijeten in razveseljen prizor: na tleh je ležalo vse polno človeških lobanj.

MALI OGLASI

V malih oglasih velja vsaka beseda Din 1.—; ženski-
tovanjski oglasi Din 2.—. Najmanjši znesek za mali
oglas Din 10.—. Mali oglasi se plačujejo takoj pri
naročilu. — Pri oglasih reklamnega značaja se ra-
čuna enokolonjska, 3 mm visoka petlinjska vrstica po
Din 2-50. Za pismene odgovore glede malih oglasov
treba priložiti znamko.

Službodobel

Trajno zaposlitev
nudim zmožnemu zastop-
niku v Sloveniji za svoje
izdelke gornjih delov za
čevlje, ki so tu dobro
vpeljani. V poštev pri-
dejo samo strokovnjaki
usnjarske stroke. Ponu-
be na: Josef Hepp, Bač-
ka Palanka. (b)

Pošteno in krščan. dekle

ki bi znala kuhati, isče-
mo. Kraj blizu Kranja.
— Ponudbe nasloviti na
upravo »Slovenca« pod
»Gorenjsko« št. 10323. (b)

Pohištvo

Popolna razprodaja:

Krasen salon, jedilnica,
knjižna omara, spalnice z
baldahini, špansko steno,
fotelji bardžer, preprožno
pregrinjalo za otomane,
preobleke za radiatorje,
damsko sedlo in več orig-
inalnih slik itd. Vsak dan
od 10—12 in od 3—7. —
Tržaška cesta 4a — vila
»Nasta«, Golob. (s)

Objave

Dražba!

Dne 18. junija 1936 ob 11
se bo vršila na postaji
Ljubljana gl. kol. skla-
dišče licitacija enega va-
gona peska za kaluplje-
nje — 15.280 kg. (o)

Posojila

na vložne knjižice daje
Slovenska banka, Ljub-
ljana, Krekov trg 10. (d)

Prodamo

Pisalni stroj »Ideal«
novejši model, prav do-
bro ohranjen, prodam za
1800 Din. Matellič Josip,
Emonska cesta 10a. (l)

Vsa letna oblačila,

lister, buret, kaša, v od-
lični izdelavi dobite po-
ceni pri Preskerju
Sv. Petra cesta 14.

PREMOG

DRVA IN

Karbo paketi

pri Iv. Schumi
Dolenjska cesta
Telefon šte. 2951

Nogavice, rokavice

in pletenine Vam nudi v
veliki izbiri najugodnejše
in najceneje tvrdka Karl
Prelog, Ljubljana, Židov-
ska ulica in Stari trg. (l)

Kolesa

ponikljana in pokromana,
zaradi direktnega uvoza
iz Nemčije po neverjetno
nizkih cenah naprodaj.
Nova trgovina, Tyrševa
cesta 36. (l)

Zahvala.

Dolžnost me veže, da se javno zahvalim
gospodu Dr. Bajcu, zdravniku-specijalistu za
kirurgijo za uspešno operacijo, ker me je s tem
rešil gotove smrti.

Dragatuš, dne 16. julija 1936.

Ludvik Držaj.

Niški oficirski dom

se odda v najem s 15. avgustom. Potrebna kav-
cija 10.000 Din. Dom razpolaga s potrebnim in-
ventarjem. Za pogoje se je obrniti na gospodarja
doma. Kdor želi, da se mu pošljejo pogoji, naj
priloži prošnjo 5 Din v pošt. znamkah. Uprava.

Foto amaterji pozor!

Nudimo Vam po najnižji ceni
popolnoma nove krasne foto
albume, foto ogličce, navadne
albume za razglednice ter spo-
minske knjige.

Bogata zaloga Konkurenčne cene

Prodajalna H. Ničman

Ljubljana, Kopitarjeva ulica št. 2

Dekanijska duhovščina dekanije Dravograd naznanja žalostno vest,
da je dne 16. julija ob trideset letih na štiri zjutraj, previden za zakramenti
za umirajoče, v Gospodu zaspal milostljivi in prečastiti gospod

VOLBENK SERAJNIK

infulirani prošt, dekan, knezoškofijski konzistorialni duhovni
svetnik krške škofije

Pogreb bo v soboto 18. julija ob osmih zjutraj. Blagega pokojnika
priporočamo zlasti duhovnim sobratom v pobožno molitev.

V Dravogradu, 16. julija 1936.

Duhovščina dravogradske dekanije.

Hranilnica in posojilnica v Dravogradu sporoča žalostno vest,
da je njen dolgoletni odbornik, milostljivi gospod

VOLBENK SERAJNIK

infulirani prošt, dekan, knezoškofijski konzistorialni duhovni
svetnik itd.

danes 16. julija, previden s tolažili svete vere, v Gospodu zaspal. Blago-
pokojnega, zaslužnega moža ohranimo v hvaležnem spominu.

Dravograd, 16. julija 1936.

Hranilnica in posojilnica v Dravogradu.

Usoda nam je iztrgala našega predobrega sina, brata in strica,
gospoda

dr. Adolfa Korčeta

odvetnika v Ljubljani

žrtev letalske nesreče. Pogreb pokojnika bo v petek, dne 17. julija
1936, ob 5 popoldne iz hiše žalosti v Fignerjevi ulici 15 na poko-
pališče k Sv. Križu.

Prosimo tihega sožalja.

V Ljubljani, dne 15. julija 1936.

Barbara, mati. Nežika por. Roth, Vinko, Ludvik, Danijel in Zo-
fija, bratje in sestre. Lucija, Milana roj. Velepč in Malči roj. Dov-
žan, svakinje. Bogdana, nečakinja — ter ostalo sorodstvo.

Alja Rahmanova:

5

Tovarna novega človeka

Roman.

Tanja ji je vtaknila toplomer pod pazduho. Štirideset
stopinj! Brigati bi se bila morala še nadalje zanj; toda
vsilile so se ji druge misli. Kaj naj stori? Ali naj nič
več ne gre v urad? Naj li Vladimirova toži pri sodišču?
Komunist je, visok uradnik, neoporečnega proletarskega
porekla! Samo osmešila bi se in ves uspeh bi bil
kvečjemu ta, da bi jo premestili v kakšno vas, in potem
bi bilo konec z univerzo. Ali naj gre in ga ozmerja?
Človek, ki je mogel ženo tako razžaliti, mora biti pač
sam neobčutljiv nasproti žalitvam. Smejal bi se in rekel,
naj se ne razburja, saj vse skupaj ni vredno besede;
bilo je čisto preprosto, kakor bi človek izpil kozarec
vode, kadar je žejen.

Kozarec vode? Tanja je zategnila usta v bolesten
nasmeh. Tako pač pravijo zdaj vsi! Da, za moškega
morda res ni več kot požirek vode. Toda nikdar ne za
žensko! Nikdar! Cutila je, da se ni samo v njenem telesu,
ampak tudi v njeni duši nekaj zrušilo. Ljubila ga je lepo
in čisto. On si jo je vzel nesramno, umazano. Strl jo je
v čisto. Toda ne! Tega mu ne sme pokazati! So žene, ki jih
žalost stre, in so take, ki jih bolečina utrdi, ojači. Ona
spada k poslednjim. Ne, ne bo šla k njemu in ga prosila,
naj se poroči z njo. Ne, storila bo tako, kot bi tudi zanj
bilo to le požirek vode. Šla bo v urad kot vedno, ne bo
ga pogledala, ne z njim govorila; storila bo tako, kakor
da ji je bil vedno, prej ko slej brezpomemben.

»To so živali! Živali! Rešite me!« je zakričala Njurka,
se na postelji dvignila, pa se takoj zopet zgrudila in
bledla dalje.

Da, živali, je mislila Tanja. Živali! Hotela sem ljubiti
človeka, pa sem našla žival... Toda nočem mu pokazati,
koliko bolesti mi je povzročil. Niti z eno samo kretnjo ne!

Ko se je tovariš Vladimirov prebudil, je bila trda
noč in ščip je presvetlo sijal v sobo. Vladimirovu ni bilo
dobro: čutil je grenak okus v ustih, neudobje po vsem
telesu zaradi spanja v obleki, votlo udarjanje v senec
od žganja, zamolklo brnenje v možganih. Vzravnil se je
na divanu pokoncu in trajalo je več minut, preden se je
zavedel, kje sploh je. Prvo, na kar je osredotočil svojo
pozornost, je bil težki obtežilnik, ki je ležal — pač ne-
navaden prostor zanj — poleg njega na divanu. Vzel ga
je v roke in strmel nanj ter mislil: če dobiš s takim-le
po betici, si v sekundi pri hudici!

Na roki je začutil, kakor bi mu na prstih sedel pajek.
Bili so lasje. Cel pramen ženskih las. Nevoljno jih je
odvil, kar se mu je posrečilo šele po nekolikem trudu;
tako trdno so bili zapleteni okoli njegovega prsta. Pro-
stalo mu je neprijetno. Stopil je nekaj korakov proti
steni in prižgal električno luč. Pogledal je na uro —
pol dveh!

»Pošteno sem zaspal!« je jezno mrmral predse.
Zopet je pogledal na obtežilnik in potem na lase, ki so
ležali na njem in se svetlo blesteče odbijali. Hipoma,
v trenutku se je domislil vsega.

Z rokami v hlačnih žepih je hodil nemirno sem in
tja, vedno vzdolž preproge, ki je ležala v prostoru počez,
in premišljal, kaj se je zgodilo. Sicer si ni hotel takoj
priznati, toda vsa prigodba se mu je zdela vendarle
silno mučna.

»Hudič naj vzame to!« je dejal končno. »Kaj more
zahtevati od mene? Kozarec vode, pa konec! Zakaj mi
je tudi prišla ravno pod roko! Niti mislil ne bi na to!
No, zdaj ni moči še kaj izpremeniti. Pil sem pač nekoliko
preveč vina! Sicer pa je tudi vreme takšno. Povsod diši
po jasmínu in jaz sem pač tudi samo človek. Navsezadnje
pa morda celo misli, da se bom zdaj z njo oženil? No, to
bi bil neumen! Ali me hoče morda ugnati s sodnijo?
Prvič nima nobenih prič, drugič sem strankin pristaš,
in tretjič...

Tedaj se je domislil nečesa, kar je pretrgalo njegovo
razmišljanje. Da, brez dvoma, bila je še nedotaknjena.
Spomnil se je mило prosečnega pogleda njenih rjavih oči,
vitke postave, ki se je odprgno upogibala nazaj, in nežne
črte njenega vratu. Čustvo pomilovanja ga je obšlo in
tiho je govoril predse stavek, ki ga je vprav včeraj bral
nekje v Maupassant-u: Kako čudno je življenje! Kako
malo je treba, da človeka uniči ali ga reši!

Ta ginjenost pa ni trajala dolgo. Če ne jaz, si je
dejel, pa kdo drugi! Končno je vseeno! Ali naj se morda
še opravičujem pri njej? Zakaj pa mi je prišla vprav
pod roko? Tovariš Vladimirov je vedel sicer čisto na-
tančno, da je prišla samo zato, ker ji je bil ukazal, da
spiše nekatere važne spise; toda to ga ni motilo, da
vendarle ne bi poizkušal zvrniti vsaj del krivde na Tanjo.

Vzel je svoj plašč z divana. Tedaj se je spomnil, da
je spal vendar pokrit s plaščem. Morala ga je torej
odeti. Po vsem tem, kar se je zgodilo. Kdo se spozna pri
teh ženskah, kdo ve, kaj jim tiči v glavi! Pri nas možeh,
je modroval, je vedno vse jasno. Ves dan delamo in če
hočemo kaj imeti in se nam nudi prilika, si to pač vza-
memo. Toda te ženske! Vedno morajo imeti nekaj ro-
mantike in formalnosti, vedno to zaljubljeno igračkanje!

Naročajte
knjižne zbirke
Jugoslovanske knjižarne